

Wyrok z dnia 26 czerwca 1998 r.

I PKN 212/98

Okolicznością przemawiającą za zasądzeniem odszkodowania zamiast dochodzonego przywrócenia do pracy (art. 45 § 2) na rzecz nauczyciela akademickiego, uprzednio zatrudnionego w jednostce organizacyjnej uczelni wyższej, jest fakt, iż można by mu powierzyć zbyt małą ilość godzin zajęć.

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Adam Józefowicz, Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 1998 r. sprawy z powództwa Antoniego H. przeciwko Politechnice K. [...] w K. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 30 grudnia 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Andrzej H. w sprawie przeciwko Politechnice K. [...] w K. o przywrócenie do pracy wniósł kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 30 grudnia 1997 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem zmieniono wyrok Sądu pierwszej instancji (oddalający powództwo) i zasądzono na rzecz powoda odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, oddalając rewizję w zakresie żądania przywrócenia do pracy. Spór o przywrócenie do pracy był już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 7 marca 1997 r., I PKN 32/97 (OSNAPiUS 1997 nr 24, poz. 490), uchylono wyrok Sądu Wojewódzkiego w Krakowie z dnia 10 października 1996 r., oddalający rewizję powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji, oddalającego powództwo. Sąd Najwyższy stwierdził w tym wyroku, że nieznacznym brakiem obciążenia dydaktycznego nie jest ważną przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie nauczycielowi akademickiemu sto-

sunku pracy na podstawie art. 93 ust. 3 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385 ze zm.). Sąd Najwyższy zalecił Sądowi drugiej instancji rozważenie zaspokojenia roszczeń powoda z tytułu sprzecznego z prawem rozwiązania stosunku pracy przez zasądzenie odszkodowania zamiast przywrócenia do pracy (art. 45 § 2 KP). W kasacji powód zarzucił naruszenie art. 45 § 1 KP (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 2 czerwca 1996 r.) w związku z art. 124 ustawy o szkolnictwie wyższym przez uznanie, iż jego przywrócenie do pracy byłoby niecelowe. Zarzucono także naruszenie art. 386 § 5 KPC w związku z art. 393¹⁹ KPC polegające na pominięciu przez Sąd drugiej instancji wskazań i oceny prawnej zawartej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona. Według art. 45 § 2 KP (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 2 czerwca 1996 r.) sąd może nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy, jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe ze względu na likwidację lub upadłość zakładu albo zmiany organizacyjne lub produkcyjne związane z ograniczeniem zatrudnienia w zakładzie; w takim wypadku sąd orzeka o odszkodowaniu. Sąd Najwyższy podziela pogląd Sądu drugiej instancji, że przywrócenie powoda do pracy byłoby niecelowe ze względu na zmiany organizacyjne u strony pozwanej. Powód był zatrudniony w Instytucie Nauk Społecznych i Ekonomicznych, który zlikwidowano w 1992 r. i zwolniono prawie wszystkich pracowników. Powodowi nie wypowiedziano stosunku pracy, ponieważ przebywał na zwolnieniu lekarskim. Po jego ukończeniu wręczono powodowi wypowiedzenie, które zostało uznane przez Sąd Pracy za bezskuteczne z przyczyn formalnych. Ponowne wypowiedzenie z marca 1994 r. jest przedmiotem niniejszego procesu. W tym czasie powód był zatrudniony w Zakładzie Socjologii nowo utworzonego w 1992 r. Instytutu Ekonomii, Socjologii i Filozofii. Po jego utworzeniu przeprowadzono konkursy w celu obsadzenia stanowisk naukowo-dydaktycznych. Powód - mimo że nieprzerwanie kontynuował zatrudnienie - przystąpił do konkursu, zajął jednakże miejsce, które nie zapewniałoby mu nawiązania stosunku pracy. W wyniku zmian organizacyjnych z 1992 r. zatrudnienie w Instytucie zmalało o 6 osób. Trafnie Sąd drugiej instancji podniósł, że

przeciwko celowości przywrócenia powoda do pracy przemawia negatywny wynik konkursu oraz niedobór zajęć w Zakładzie Socjologii (40 godzin w roku akademickim 1993/1994) przy malejącym zainteresowaniu studentów tym przedmiotem. W istocie rzeczy, gdyby nie choroba powoda w 1992 r., to już wówczas utraciłby pracę u strony pozwanej, gdyż z uwagi na negatywny wynik konkursu nie doszłoby do ponownego zatrudnienia w nowym Instytucie.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

=====